

Sygn. akt XV C 270/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2016r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku XV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Misiurna

Protokolant: sekr. sąd. Magdalena Leszczyńska

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2016r. w Gdańsku

sprawy z powództwa M. A.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda M. A. kwotę 67.000 zł (sześćdziesiąt siedem tysięcy złotych)wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 12 lutego 2013r. do dnia 31 grudnia 2015r. , z dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4846,78 zł (cztery tysiące osiemset czterdzieści sześć złotych i 78/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Gdańsku kwotę 2301,28 zł (dwa tysiące trzysta jeden złotych i 28/100) tytułem zwrotu części kosztów sądowych - wydatków;

IV. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Gdańsku od powoda z zasądzonych w pkt I roszczenia kwotę 1.133,46 zł (jeden tysiąc sto trzydzieści trzy złote i 46/100) tytułem zwrotu części kosztów sądowych - wydatków.

UZASADNIENIE

Powód M. A. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 100000zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 lutego 2013r. do dnia zapłaty tytułem pozostałej części zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w następstwie wypadku, do jakiego doszło w dniu 20 maja 2012r. oraz zasądzenia kosztów procesu.

W uzasadnieniu wywiódł powód, że w 20 maja 2012r. doszło do wypadku, w wyniku, którego został on poszkodowany. W chwili wypadku jechał Szybka Koleją Miejską z siedzibą w G.. Pomiędzy stacją G. R., a stacją G. O. powód wypadł bądź został wyrzucony przez otwarte drzwi wagonu pociągu. Powód wskazał, iż w konsekwencji doznanego na skutek wypadku ciężkiego urazu czaszki nie pamięta ani okoliczności wypadku, ani jego przebiegu. Powód podał dalej, iż po wypadku został przewieziony do Szpitala Miejskiego im. (...) w G., a następnie do Klinicznego Oddziału Ratunkowego w G. skąd przewieziono go do Uniwersyteckiego Centrum Klinicznego w G..

Następnie wskazał powód, iż bezspornym w sprawie jest, że (...) Sp. z o. o. z siedzibą w G. (dalej (...)) na dzień wypadku posiadała ubezpieczenie OC w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. W związku z tym w piśmie z dnia 11 stycznia 2013r. powód zwrócił się do pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. (dalej (...) S.A.) o wypłatę odszkodowania oraz

zadośćuczynienia na jego rzecz z umowy (...). Pozwany ubezpieczyciel przyjął odpowiedzialność za przedmiotową szkodę i wypłacił powodowi odszkodowanie w łącznej wysokości 34836,52zł. Wysokość odszkodowania została ustalona przez pozwanego (...) S.A. na łączną kwotę 52623,60zł, na którą składały się:

- 50000zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,
- 2623,60zł tytułem kosztów opieki osoby trzeciej

Kwota ta jednakże została pomniejszona przez (...) S.A. o arbitralnie ustalone przez pozwanego przyczynienie się poszkodowanego M. A. do powstania szkody w 30% oraz franszyzę redukcyjną w wysokości 2000zł. Wysokość zadośćuczynienia pozwany ustalił w oparciu o orzeczenia lekarskie (psychiatryczne, chirurgiczne i kompleksowe chirurgiczno – urologiczne) wydane na jego zlecenie, które łączny trwały uszczerbek na zdrowiu powoda ustaliły na poziomie 36%.

Dalej powód wywiódł, że na skutek odwołania z dnia 10 maja 2013r. od tejże decyzji, pozwany (...) S.A. w piśmie z dnia 24 maja 2013r. podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko.

Powód M. A. wskazał, że kwestionuje wysokość zadośćuczynienia ustalonego na kwotę 50000zł i wypłaconego w wysokości 33000zł przez pozwanego (przy przyjęciu przez pozwanego przyczynienia się powoda w 30% do powstania szkody oraz ustaleniu 36% trwałego uszczerbku na zdrowiu, pomniejszonego o 2000zł tytułem franszyzy redukcyjnej).

Ponadto powód M. A. wskazał, że pozwany błędnie i w sposób nieuprawniony zastosował przepisy art. 362 k.c. stanowiące o przyczynieniu się poszkodowanego do szkody, gdyż nie ustalono przebiegu wypadku z dnia 20 maja 2012r. i przyczyny z jakiej drzwi pociągu były otwarte oraz nie ustalono w jakich okolicznościach powód z pociągu wypadł. Powód zarzucił pozwanemu, że jego twierdzenia dotyczące stanu faktycznego są oparte jedynie na korzystnych dla pozwanego (...) S.A. luźnych przypuszczeniach, a nie na dowodach. Zdaniem powoda, aby móc dokonać oceny jego ewentualnego przyczynienia się do szkody oraz stopnia tego przyczynienia istnieje wprawdzie konieczność ustalenia niebudzącej wątpliwości wersji zdarzeń, gdyż instytucja przyczynienia się jest wyrazem winy powoda w ustalonym, udowodnionym stanie faktycznym.

W następnej kolejności powód podniósł, iż nie zgadza się również z orzeczeniami lekarskimi wydanymi w toku postępowania likwidacyjnego, gdyż nie uwzględniły one w sposób prawidłowy i rzetelny procentowego uszczerbku na zdrowiu powoda, a to przełożyło się także na niepełną ocenę skutków wypadku na zdrowiu powoda i w rezultacie na znacznym zaniżeniu zadośćuczynienia za krzywdę.

/pozew – k. 8-23/

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 4 marca 2014r. (k. 100) żądanie pozwu zostało uwzględnione w całości.

Nakaz zapłaty został zaskarżony sprzeciwem przez pozwanego (...) S.A. W jego treści pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu na jego rzecz. Podniósł pozwany, że nie uznaje powództwa i podtrzymuje swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie przyczynienia się powoda do powstania szkody i wysokości zadośćuczynienia.

W ocenie pozwanego nawet w wyjątkowo nieszczęśliwych wypadkach granice ustalonej wysokości zadośćuczynienia powinien wyznaczać przeciętny poziom stopy życiowej społeczeństwa, a żądanie 100000zł ponad już wypłacone 34836,52zł (wraz z odszkodowaniem i po uwzględnieniu franszyzy redukcyjnej, przy przyjęciu, co najmniej 30% przyczynienia się powoda do powstania zdarzenia) przekracza rozsądne granice, pozostając w rażącej sprzeczności nie tylko z realiami ekonomicznymi, ale i okolicznościami związanymi z przedmiotowym zdarzeniem i jego skutkami. Wypłacenie powodowi żądanej kwoty zdaniem pozwanego (...) S.A. oznaczałoby odejście od funkcji kompensacyjnej zadośćuczynienia stając się źródłem wzbogacenia.

Pozwany podniósł, iż z dokumentacji zgromadzonej w toku postępowania likwidacyjnego wynika, że następstwem wypadku jest trwały uszczerbek na zdrowiu powoda w wysokości 36% i ta też wartość była brana pod uwagę przy wypłacie zadośćuczynienia.

Ponadto pozwany podtrzymał zarzut przyczynienia się powoda M. A. do powstania szkody, powołując się na wyniki dochodzenia prowadzonego przez Komendę Miejską Policji w G. i przyjęty wzorzec postępowania przy zauważeniu w trakcie jazdy pociągu otwartych drzwi wagonu, (czyli zaprzestanie przechodzenia do momentu zatrzymania się pociągu na najbliższej stacji).

/sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 104-105/

Powód odpowiadając na sprzeciw pozwanego od nakazu zapłaty podtrzymał wszystkie swoje dotychczasowe wnioski i twierdzenia i zaprzeczył wszystkim twierdzeniom pozwanego, które nie zostały wyraźnie przez niego przyznane. Powód podtrzymał wyrażone w pozwie stanowisko i wskazał, iż dochodzona pozwem kwota 100000zł tytułem zadośćuczynienia stanowi minimum, o jakie powód mógł wnieść pozew wobec tego, że żadna kwota tak naprawdę nie zrekompensuje młodemu człowiekowi, jakim jest powód ogromu bólu i cierpień, a także skutków wypadku na jego zdrowiu i w jego życiu. Ponadto powód podtrzymał swoje stanowisko, iż twierdzenie pozwanego o przyczynieniu się powoda do szkody jest gołosłowne i nie zostało poparte żadnymi dowodami, gdyż z akt sprawy karnej prowadzonej przez Komendę Miejską Policji w G. wynika jednoznacznie, że przebiegu zdarzenia z dnia 20 maja 2012r. nie ustalono. Tak, więc w sytuacji braku pewności, jaki był przebieg zdarzenia zastosowanie przepisu art. 362 k.c. jest absolutnie niedopuszczalne.

/odpowiedź na sprzeciw – k. 125-127/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód M. A. przed północą (około godziny 23:15) w dniu 19 maja 2012r. wraz z kolegą B. M. po uprzednim uczestnictwie na koncercie „Delfinaria” w G. na terenie Akademii (...) wsiedli na stacji G. do pociągu numer (...) relacji W. – G. z zamiarem dojechania do stacji S. i udania się na dyskotekę w S.. Na stacji w S. wysiadł z pociągu (...) tylko kolega powoda B. M., powoda z nim nie było, gdyż wcześniej w kolejce mężczyźni rozdzielili się. W dniu 20 maja 2012r. po północy w G. na torach kolejowych (...) na odcinku torowiska pomiędzy stacjami G. O. – G. R. jadący od stacji G. O. maszynista kierujący pociągiem (...) o numerze (...) zauważył leżące na torach mężczyznę - powoda M. A.. Powód był nieprzytomny. Po zatrzymaniu składu i udzieleniu pierwszej pomocy przez kierownika pociągu wezwano na miejsce pogotowie ratunkowe, a także powiadomiono o zdarzeniu Policję. Badanie wykazało, że powód był pod wpływem alkoholu. Następnie przewieziono powoda do Szpitala Miejskiego w G., gdzie w przeprowadzonym badaniu tomografii komputerowej /TK/ rozpoznano u niego obrażenia wielonarządowe wraz z urazem czaszki, w tym:

- wieloodłamowe złamanie kości ciemieniowej prawej po postacią rozkawałkowania i wgniecenia,
- wyłamane fragmenty pokrywy czaszki przemieszczone wewnątrzczaszkowo na około 10mm,
- niewielki obszar ukrwotoczonego stłuczenia w sąsiedztwie odłamów, oraz niewielki krwiak przymózgowy
- złamanie żeber II,III,IV po prawej stronie,
- niewielka odma prawostronna,
- niewielkie stłuczenie płuca prawego

Ze Szpitala Miejskiego w G. powód został przetransportowany do Klinicznego Oddziału Ratunkowego Uniwersyteckiego Centrum Klinicznego w G., w którym określono jego stan jako bardzo ciężki. Przyjęto powoda na oddział neurochirurgii i poddano operacyjnemu otwarciu czaszki w celu uzyskania dostępu neurochirurgicznego do mózgowia (zabieg kraniotomii). Ponadto rozpoznano u powoda: otwarte złamania kości ciemieniowej prawej

z wglębieniem, uszkodzenie opony twardej, ognisko stłuczenia mózgu, kliniczne objawy rozlanego uszkodzenia mózgowia, rany tłuczone skóry głowy, uraz klatki piersiowej, złamanie żeber II, III, IV po prawej stronie, złamanie paliczka podstawnego II palca lewej ręki, złamanie palca V lewej stopy oraz liczne rany i otarcia skóry kończyn.

W dniu 1 czerwca 2012r. nastawiono powodowi złamanie paliczka II palca lewej ręki i założono druty Kirschnera. Na oddziale neurochirurgii powód przebywał do 8 czerwca 2012r. W tym też dniu powód M. A. został przekazany do dalszego leczenia w Szpitalu Miejskim w G. na Oddział Rehabilitacji Neurologicznej, gdzie przebywał do dnia 12 lipca 2012r.

Następnie w dniu 31 lipca 2014r. powód został przyjęty ponownie do Kliniki Neurochirurgii Uniwersyteckiego Centrum Klinicznego w G., gdzie leczony był operacyjnie – plastyka ubytku kości czaszki.

Dowód: akta postępowania przygotowawczego 4Ds-926/12 – k. 18, 53; dokumentacja medyczna powoda z Uniwersyteckiego Centrum Klinicznego w G., ponadto karty niniejszych akt: 63-77, 149-152; opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii R. P., k. 202-203, opinia sądowno – psychiatryczno - psychologiczna psycholog A. M. i psychiatry I. Ś., k. 224-230; opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii i urologii J. K., k. 300-304; opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii A. R., k. 270-272

(...) Sp. z o. o. z siedzibą w G. (dalej (...)) na dzień wypadku posiadała ubezpieczenie OC w pozwanym zakładzie ubezpieczeń - polisa numer (...).

okoliczność bezsporna

W dniu 4 czerwca 2012r. Komenda Miejska Policji w G. wszczęła dochodzenie w sprawie naruszenia czynności narządów ciała w nocy z 19/20 maja 2012r. w G. leżącego na torach kolejowych (...) na odcinku torowiska pomiędzy stacjami G. – O., a G. R. powoda M. A., u którego stwierdzono obrażenia w postaci ran tłuczonych okolicy ciemieniowo – potylicznej prawej, otarcia naskórka w obrębie szyi i brody, otarcia naskórka oraz ranę tłuczoną w obrębie łokcia prawego, liczne otarcia naskórka w obrębie obu kolan – tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k. Następnie, na podstawie art. 17 § 1 pkt 1k.p.k. WDS Komendy Miejskiej Policji w G. w dniu 31 lipca 2012r. postanowił umorzyć dochodzenie, a w dniu 20 sierpnia 2012r. po zapoznaniu się z aktami sprawy Prokurator Prokuratury Rejonowej w Gdyni zatwierdził powyższe postanowienie.

Dowód: akta postępowania przygotowawczego 4Ds-926/12 – k. 96, 131

W chwili wypadku powód miał 23 lata. Był na drugim roku studiów licencjackich Akademii Wychowania Fizycznego w G. na Wydziale Turystyki i Rekreacji o specjalizacji fitness i ćwiczenia siłowe.

Powód urodził się w S.. W rodzinie nie było chorób psychicznych. Powód ma rodzeństwo – siostrę, która mieszka i studiuje w P.. Ojciec powoda około 8 – 9 lat temu wyjechał do pracy w Wielkiej Brytanii, jakieś dwa lata temu dołączyła do niego matka powoda. W dzieciństwie M. A. poważnie nie chorował. Naukę szkolną powód rozpoczął o czasie, w szkole podstawowej uczył się bardzo dobrze, żadnych klas nie powtarzał. Następnie uczył się w Technikum(...), które zakończył zdany egzaminem maturalnym (powtarzał egzamin z geografii), natomiast nie zdał egzaminów praktycznych. Po roku przerwy podjął studia licencjackie w (...) w G. na Wydziale Turystyki i Rekreacji. W G. wynajmował mieszkanie, podejmował prace dorywcze, aczkolwiek głównym źródłem jego utrzymania były pieniądze od rodziców. Ukończył trzy lata studiów i przygotowywał się do obrony pracy licencjackiej, natomiast wskutek wypadku musiał nadrobić zaległości, które narosły przez okres, jaki powód przebywał w szpitalu i do obrony pracy nie doszło.

Po wyjściu ze szpitala powód wrócił do rodzinnego miasta, do S.. Przez miesiąc po wypisie ze szpitala powód uczęszczał na rehabilitację w S., przebył też prywatną w G.. Bezpośrednio po wypadku miał trudności z poruszaniem się. W szpitalu poruszał się na wózku, potem chodził z trudnością - przy pomocy balonika, uczył się chodzić po schodach, ze szpitala natomiast wyszedł o własnych siłach. W szpitalu kondycja psychiczna powoda nie była w najlepszym

stanie, był zamknięty w sobie, dodatkowo negatywny wpływ na niego mieli inni pacjenci po równie jak on ciężkich przeżyciach. Gdy powrócił do domu, przez około cztery miesiące opiekowała się powodem matka, która wzięła urlop bezpłatny w tym celu. Początkowo powód jej nie poznawał, myślał, że jest jego ciotką.

Przed wypadkiem powód był zdrową, spokojną osobą. Był bardzo sprawny fizycznie, grał w gry rekreacyjne, chodził na siłownię. Obecnie powód nie gra już w żadne gry zespołowe, jego aktywność fizyczna jest ograniczona, gdyż uskarża się na problemy ze zwinnością i koordynacją ruchową oraz narzeka, że przy wysiłku fizycznym szybko się męczy. Ćwiczy trochę na siłowni, ale z lżejszymi obciążeniami. Ponadto powód uskarża się, że złamany palec lewej ręki nadal nie jest w pełni sprawny, gdyż nie może go zgiąć. Narzeka, że w lewej dłoni ma połowiczne czucie w palcach i że nie rozróżnia, jakie przedmioty trzyma w lewej dłoni. Ponadto powód M. A. uskarża się, że jak za szybko odwróci głowę to nie może złapać obrazu, odczuwa lekki zawrót głowy. Przed wypadkiem był w związku z dziewczyną, która po wydarzeniach związanych ze zdarzeniem z dnia 20 maja 2012r. zostawiła go twierdząc, że się zmienił.

Bardzo przeżył wypadek, co negatywnie wpłynęło na stan jego psychiki. Odczuwa wciąż problemy ze snem i od czasu wypadku nie może sobie przypomnieć żadnego snu. Ponadto powód nie może przypomnieć sobie wypadku i okoliczności, w jakich do niego doszło. Nie wie, czy wyskoczył z pociągu sam, czy ktoś go wypchnął. Ostatnie wydarzenia, które zarejestrowała jego pamięć to udział w juwenaliach na innej uczelni i to też tylko kilka scen z tej imprezy. Pamięta, że uczestniczył w imprezie studenckiej z kolegą B. M., z którym do dzisiejszego dnia utrzymuje kontakt. Powód uskarża się wciąż na kłopoty z zapamiętywaniem danych. Aktualnie powód M. A. nie przyjmuje żadnych leków. Nie uczęszcza też na żadne rehabilitacje. Czasami odczuwa bóle głowy. Nadal ma problemy z koncentracją, zdarza się tak, że chce coś powiedzieć, ale nie może znaleźć odpowiedniego słowa. Problemy związane z rozpoznawaniem minęły.

Bezpośrednio po wypadku powód był na utrzymaniu rodziców, później zaczął szukać zatrudnienia i przez chwilę pracował w kasynie. Miał zostać krupierem, ale nie zdał egzaminów. W międzyczasie wyjeżdżał też kilkakrotnie na Wyspy Brytyjskie do pracy i mieszkał wtedy z rodzicami. Jego matka wróciła do kraju, ojciec przebywa jeszcze zagranicą. Aktualnie powód mieszka i pracuje w S.. Pracuje w wyuczonym zawodzie, w stolarce budowlanej. Obecnie przy wsparciu rodziny pogodził się ze skutkami wypadku i funkcjonuje dobrze. Wypadek wpłynął negatywnie na jego życie w ten sposób, że nie może pójść drogą, którą sobie zaplanował. Chciał zajmować się fitnesssem i ćwiczeniami siłowymi, a ze względu na problemy z równowagą i ze zwinnością musiał od tego odstąpić.

Dowód: zeznania informacyjne powoda na rozprawie w dniu 24 lipca 2014r., k. 132-134 (czas od 00:04:42 do 00:35:00); zeznania powoda w charakterze strony na rozprawie w dniu 12 lipca 2016r., k. 411-413 (czas od 00:06:03 do 00:22:49)

Powód w wyniku wypadku z dnia 20 maja 2012r. w zakresie narządów ruchu doznał złamania poprzecznego paliczka podstawnego II palca lewej ręki oraz złamania podgłowego V kości lewego śródstopia bez przemieszczenia. Złamanie paliczka podstawnego II palca lewej ręki wygoiło się powstaniem przykurczów stawów DOP i PIP ograniczającymi w średnim stopniu czynność precyzyjną ręki, natomiast złamanie V kości lewego śródstopia bez przemieszczenia wygoiło się bez pozostawienia zaburzeń funkcji, nie stwierdzono w tym przypadku zniekształceń, ograniczeń ruchomości palca V oraz zaburzeń ukrwienia. W związku z obrażeniami narządów ruchu doznany w wypadku powód nie wymagał pomocy innych osób w wykonywaniu podstawowych czynności codziennych w spożywaniu posiłków, podejmowaniu czynności higienicznych, w pracach domowych i załatwianiu spraw poza domem. Obecny stan palca II można uznać za utrwalony. W przyszłości nie rokuje się istotnego pogorszenia lub poprawy, nie rokuje się też powrotu funkcji palca do stanu sprzed wypadku. Stan V kości śródstopia lewego nie wpływa na codzienne funkcjonowanie i w tym wypadku doszło u powoda do pełnego powrotu do funkcji sprzed wypadku. W zakresie ortopedycznym powód doznał łącznie 5% uszczerbku na zdrowiu.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii R. P., k. 202-203

Wypadek z dnia 20 maja 2012r. wpłynął również negatywnie na stan zdrowia psychicznego powoda M. A.. W wyniku doznanego urazu dotyczącego między innymi centralnego układu nerwowego (CUN) doszło u powoda do

obniżenia funkcji poznawczych z niewielkim obniżeniem funkcji intelektualnych, bez zmian charakterologicznych. Zmiany te są zmianami trwałymi. Z czasem, w wyniku fizjologicznej involucji mogą one ulegać pogłębieniu, mogą być wikłane nawarstwieniami afektywnymi, czy psychotycznymi. Stwierdzono u powoda elementy afazji motorycznej, jednakże lekarze psycholog i psychiatra zwróciły uwagę, iż zaburzenie to pozostaje we właściwościach orzecznicych lekarza neurologa. Powód przejawiał objawy depresyjne, dlatego przepisano mu środki przeciwdepresyjne – Citabax. Został również objęty wsparciem psychologicznym w czasie pobytu na Oddziale Rehabilitacji Neurologicznej, leczenia psychiatrycznego nie wymagał, natomiast korzystał z porad lekarza neurologa.

Stwierdzone urazy negatywnie wpłynęły na stan psychiczny powoda, na jego aktywność życiową oraz standard życia oceniając miarą okresu sprzed wypadku i spowodowały trwałe 20% uszczerbek na zdrowiu powoda. Uszczerbek ten dotyczy wyłącznie encefalopatii pourazowej, biorąc pod uwagę stan psychiczny, czyli badanie psychiatryczne, przeprowadzone badania TK oraz badanie neurologiczne i psychologiczne. Biorąc pod uwagę stan psychiczny powoda stwierdzono, że może on samodzielnie funkcjonować, natomiast rokowanie na przyszłość w jego przypadku jest niejasne i zależne od kontynuowania terapii psychologicznej.

Dowód: opinia sądu psychiatryczno – psychologiczna psycholog A. M. i psychiatry I. Ś., k. 224-230, pisemna opinia uzupełniająca biegłych sądowych A. M. i I. Ś., k. 288

W związku z wypadkiem z dnia 20 maja 2012r. powód doznał urazu głowy z ogniskiem stłuczenia w obrębie płata ciemieniowego prawego i objawami rozlanego uszkodzenia mózgu i w tym wypadku biorąc pod uwagę, że u powoda doszło do zaburzeń poznawczych opisanych w opinii biegłego psychiatry i psychologa, z neurologicznego punktu widzenia nastąpiło przychylenie się do stwierdzonego 20% trwałego uszczerbku na zdrowiu powoda. Powód M. A. doznał również otwartego złamania kości ciemieniowej prawej z wgłobieniem i uszkodzeniem opony twardej, które było leczone operacyjnie z pozostawieniem utrwalonych blizn i ubytku w kości czaszki, który to ubytek został operacyjnie uzupełniony w dniu 31 lipca 2014r., a to wszystko spowodowało 10% trwałe uszczerbek na zdrowiu powoda z przyczyn neurologicznych.

Objawów afazji lekarz neurolog u powoda nie stwierdził, gdyż w trakcie badania neurologicznego nawiązywał powód płynny kontakt słowny, na zadawane pytania odpowiadał logicznie i pełnymi zdaniami. Możliwym jest, że w okresie bliższym wypadkowi występowały u powoda elementy afazji motorycznej, jednakże aktualnie badanie neurologiczne wskazuje na ich ustąpienie. Łącznie długotrwałego uszczerbku na zdrowiu z przyczyn neurologicznych, biorąc pod uwagę 20% uszczerbku przyznanego przez psychiatrę i psychologa, powód doznał w 30%.

Powód wymagał stałej opieki osób trzecich w okresie hospitalizacji do 12 lipca 2012r. biorąc pod uwagę przyczyny neurologiczne. Po wypisie ze szpitala z medycznego punktu widzenia był zdolny do wykonywania czynności dnia codziennego, jednakże ich wykonywanie w okresie powypadkowym (około 12 miesięcy od urazu) mogło być utrudnione z powodu zaburzeń funkcji ruchowych i zaburzeń równowagi, w tym też zakresie powód wymagał dalszej rehabilitacji. Obecnie powód M. A. jest sprawny ruchowo, natomiast wymaga okresowej kontroli neurologicznej. Rokowanie, co do utrzymania aktualnego stanu zdrowia powoda z punktu widzenia neurologicznego jest pomyślne.

Dowód: opinia biegłej sądowej z zakresu neurologii A. R., k. 270-272; pisemna opinia uzupełniająca biegłej sądowej z zakresu neurologii A. R., k. 344; pisemna opinia uzupełniająca biegłej sądowej z zakresu neurologii A. R., k.365

Uraz czaszkowo – mózgowy, którego doznał powód w wyniku wypadku z dnia 20 maja 2012r. spowodował, że w zakresie kości pokrywy czaszki doszło do wgłobienia fragmentu kości w zakresie łuski kości ciemieniowej prawej. Z tego powodu powód przeszedł operację neurochirurgiczną, która polegała na odgłobieniu kości pokrywy czaszki. Na podstawie opisu operacji w Klinice Neurochirurgii UCK w G. z 20 maja 2012r. i historii choroby z sierpnia 2014r. stwierdzono u powoda rozległość ubytku kostnego o średnicy powyżej 2,5cm. Uszczerbek na zdrowiu powoda z tym związany, mimo uzupełnienia w późniejszym okresie ubytku kostnego kranioplastyką określono na 10%. W związku z wgłobieniem kości czaszki przyznano powodowi 5% uszczerbek na zdrowiu. Natomiast w związku z uszkodzeniem powłok skórnych okolicy operowanej i w konsekwencji zmienionego i osłabionego czucia powierzchniowego w tej okolicy, które ma charakter trwałe, mimo iż blizna pooperacyjna znajduje się w znacznej części pod linią włosów,

a więc nie stanowi problemu kosmetycznego, przyznano powodowi 5% uszczerbek na zdrowiu. Z punktu widzenia neurochirurgicznego doszło u powoda do uszkodzenia w trzech aspektach: powłoki czaszki, złamania z wgłobieniem kości czaszki i ubytku kostnego, co skutkowało przyznaniem w pierwszej opinii neurochirurgicznej łącznie 20% uszczerbku na zdrowiu, natomiast w opinii uzupełniającej neurochirurg M. R. (wziąwszy pod uwagę załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002r. określający, że w przypadku jednoczesnego występowania uszkodzeń i ubytków kości czaszki i uszkodzeń powłok czaszki należy osobno oceniać stopień stałego lub długotrwałego uszczerbku za uszkodzenia lub ubytki kości według pozycji 2 lub 3 i osobno za uszkodzenia powłok czaszki według pozycji 1) biegły zmienił procent występującego uszczerbku na zdrowiu powoda łącznie na 15%.

Aktualnie powód jest samodzielny i nie wymaga pomocy osób trzecich przy czynnościach życia codziennego, w ocenie neurochirurgicznej rokowanie, co do utrzymania obecnego stanu zdrowia jest pomyślne.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu neurochirurgii M. R., k. 370-373; pisemna opinia uzupełniająca biegłego sądowego z zakresu neurochirurgii M. R., k. 402-404

Leczenie przebytego w dniu 20 maja 2012r. urazu wielomiejskowego ciała z wyszczególnieniem urazu klatki piersiowej, złamaniem żeber II, III i IV po prawej stronie oraz niewielką odmą prawostronną z niewielkim stłuczeniem płuca prawego zostało zakończone podczas pierwszego pobytu powoda w szpitalu. Dlatego też (z chirurgicznego punktu widzenia) nie stwierdzono u powoda M. A. trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu z powodu przebytego urazu klatki piersiowej. Nie potwierdzono również podczas badania chirurgicznego problemów z oddychaniem u powoda.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii i neurologii J. K., k. 300-304

Powód pismem z dnia 11 stycznia 2013r. (data wpływu do (...) S.A. Oddziału (...) w P.) zwrócił się do pozwanego o wypłatę kwoty:

- 180000zł tytułem bezspornej części zadośćuczynienia za krzywdę,
- oraz 11244zł tytułem kosztów opieki osoby trzeciej

wskazując, że odpowiedzialność cywilna (...) jako prowadzącego przedsiębiorstwo wprawiane w ruch siłami przyrody oparta jest na zasadzie ryzyka i tym samym zbędne jest rozważanie, czy można przypisać (...) zwinienie lub bezprawne zaniechania.

W odpowiedzi pozwany, po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, uznał swoją odpowiedzialność za skutki przedmiotowego wypadku ustalając wysokość odszkodowania w ten sposób, że:

- w przypadku zadośćuczynienia za krzywdę wysokość ustalono na kwotę 50000zł,
- w przypadku kosztów opieki wysokość ustalono na kwotę 2623,60zł

Łącznie wysokość odszkodowania ustalono na kwotę 52623,60zł. Tak ustalone odszkodowanie pomniejszył pozwany o franszyzę redukcyjną w wysokości 2000zł oraz ustalone przez siebie przyczynienie się powoda M. A. w 30% do powstałego zdarzenia, co skutkowało obniżeniem ustalonego odszkodowania o kwotę 15787,08zł (łącznie z potrąceniem franszyzy o kwotę 17787,08zł).

Łącznie pozwany wypłacił powodowi 34836,52zł.

(...) S.A. ustalił trwały uszczerbek na zdrowiu powoda w wysokości 36%.

W dniu 10 maja 2013r. (wpływ do (...) S.A. Oddziału (...) w P. w dniu 13 maja 2013r.) powód wniósł do pozwanego odwołanie od decyzji z dnia 16 kwietnia 2013r. W odpowiedzi pozwany pismem z dnia 24 maja 2013r. stwierdził, iż po

ponownej analizie akt postępowania szkodowego, nie znajduje podstaw do zmiany stanowiska przyjętego w decyzji z dnia 16 kwietnia 2013r.

Dowód:

- akta szkody numer (...) nadto: zgłoszenie szkody z dnia 11 stycznia 2013r., k. 33-38; decyzja z dnia 16 kwietnia 2013r., k. 39-41; ocena kompleksowa OC dla (...) S.A. z dnia 29 kwietnia 2013r., k. 48-55; odwołanie powoda z dnia 10 maja 2013r., k. 56-61; decyzja z dnia 24 maja 2013r., k. 62

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie, aczkolwiek wysokość zadośćuczynienia żądana przez powoda była wygórowana.

Powyższy stan faktyczny w zakresie zdarzenia skutkującego odpowiedzialnością pozwanego, co do zasady oraz wysokością kwot wypłaconych powodowi przez pozwanego w postępowaniu likwidacyjnym był bezsporny pomiędzy stronami. Spór natomiast koncentrował się wokół kwestii przyczynienia się powoda do zdarzenia, gdyż pozwany ubezpieczyciel arbitralnie uznał, że powód przyczynił się do zdarzenia w 30%, powód natomiast temu przeczył i zarzucał brak udowodnienia tego faktu, a co za tym idzie wokół wysokości należnego powodowi zadośćuczynienia. W tym też zakresie powód kwestionował przyznany przez pozwanego (...) S.A. w postępowaniu likwidacyjnym procent uszczerbku na zdrowiu powoda.

Materiał dowodowy w niniejszej sprawie złożył się z dokumentów urzędowych i prywatnych zaoferowanych przez strony postępowania, przesłuchania stron postępowania ograniczając je do przesłuchania powoda oraz z opinii biegłych sądowych z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii, psychiatrii i psychologii, neurologii, chirurgii oraz neurochirurgii. Sąd ocenił wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału (art. 233§1k.p.c.). Na wstępie podnieść należy, że żadna ze stron niniejszego sporu nie kwestionowała autentyczności oraz wiarygodności dokumentów przedłożonych do akt sprawy. Wobec powyższego korzystają one w pełni z domniemań wskazanych w art. 244§1k.p.c. oraz 245k.p.c.

Dokumenty urzędowe w postaci akt postępowania przygotowawczego 4Ds. 926/12 pozwoliły Sądowi na rekonstrukcję stanu faktycznego w zakresie przebiegu samego wypadku i jego okoliczności. Ponadto Sąd wziął pod uwagę wynik przeprowadzonego postępowania przygotowawczego oceniając podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przyczynienia się powoda do zaistniałego zdarzenia. Dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone.

W grupie dokumentów prywatnych znajdowały się liczne dokumenty medyczne związane z przebyciem przez powoda procesem leczenia i rehabilitacji wskutek wypadku z dnia 20 maja 2012r. oraz dokumenty postępowania likwidacyjnego pozwanego. Dokumenty prywatne Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Zgodnie z art. 245k.p.c. stanowiły one dowód tego, że osoba, która je podpisała złożyła oświadczenia w nich zawarte.

Sąd dał wiarę zeznaniom złożonym przez powoda, w szczególności w zakresie okoliczności związanych ze skutkami wypadku, dolegliwościami bólowymi, przebiegiem leczenia oraz koniecznością zmiany trybu życia po wypadku. Powód zeznawał w sposób logiczny, spójny i konsekwentny. Negatywne następstwa wypadku dotyczące w szczególności uszkodzeń ciała i dolegliwości bólowych, a także dotyczące obniżenia u powoda funkcji poznawczych z niewielkim obniżeniem funkcji intelektualnych pozostawały w zgodzie z pozostałym materiałem dowodowym.

Miał na uwadze Sąd, że przedmiotem rozpoznania w sprawie pozostawało ustalenie rozmiaru krzywdy powoda i ustalenie wysokości świadczenia mającego zadośćuczynić tej krzywdzie, a także ustalenie, czy doszło do przyczynienia się powoda do powstałego zdarzenia. Zgodnie z przepisem art.278§1kpc w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku

biegłych w celu zaciągnięcia opinii. Jak wynika z treści cytowanego przepisu dowód z opinii biegłego winien być dopuszczony celem wyjaśnienia okoliczności, które wymagają wiadomości specjalnych. Walor wiarygodności Sąd przyznał sporządzonym w niniejszej sprawie opiniom i opiniom uzupełniającym biegłych sądowych, które w ocenie Sądu zostały sporządzone w sposób rzetelny, z wykorzystaniem specjalistycznej wiedzy, które ponadto w swojej treści zawierały wyczerpujące i wnikliwie wnioski. Biegli dokonali oceny rzeczywistego stanu zdrowia powoda, biorąc pod uwagę przede wszystkim względy neurologiczne, ortopedyczne, psychiczno-psychologiczne oraz neurochirurgiczne. Skrupulatnie w ocenie Sądu przeprowadzili wywód myślowy w przedmiocie aktualnych możliwości powoda, jego podstawowych potrzeb oraz możliwości poprawy stanu zdrowia. Ponadto tok rozumowania przedstawiony przez biegłych należy uznać za logiczny, a nadto konsekwentny. Powyższym opiniom Sąd dał wiarę w całości, albowiem biegli w sposób szczegółowy przedstawili okoliczności, jakie stały się podstawą wniosków w nich wskazanych, odwołując się do konkretnych faktów. Biegli dysponowali również niewątpliwie odpowiednią wiedzą i doświadczeniem predestynującym ich do wydania przedmiotowych opinii. Wnioski wyciągane przez biegłych nadto należało uznać za zgodne z zasadami logicznego rozumowania i wiedzy zawodowej. Łącznie ustalony przez biegłych sądowych lekarzy pięciu specjalności trwały uszczerbek na zdrowiu będący skutkiem wypadku wyniósł 50% i jest znacząco wyższy niż wskazany przez pozwanego 36 %.

W oparciu o materiał dowodowy i na podstawie poczynionych ustaleń ocenił Sąd powództwo za zasadne, aczkolwiek wysokość zadośćuczynienia żądana przez powoda była wygórowana.

Bezspornym jest, że odpowiedzialność cywilna (...) jako prowadzącego przedsiębiorstwo wprawiane w ruch siłami przyrody oparta jest na przewidzianej w art. 435 § 1 k.c. zasadzie ryzyka. Zgodnie z art. 435 § 1 k.c. prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Odpowiedzialność na zasadzie ryzyka z art. 435 k.c. oparta jest na założeniu, że samo funkcjonowanie zakładu wprawianego w ruch za pomocą sił przyrody stwarza niebezpieczeństwo wyrządzenia szkody, niezależnie od działania lub zaniechania podmiotu prowadzącego taki zakład, szczególnie w związku z dynamicznym rozwojem nowych technologii wykorzystywanych w jego działalności, czy wytwarzaniem lub posługiwaniem się środkami wybuchowymi. Dla przypisania odpowiedzialności prowadzącemu zakład lub przedsiębiorstwo, którego odpowiedzialność konstruowana jest na zasadzie ryzyka, zbędne jest rozważanie, czy można mu przypisać zawinienie lub bezprawne zaniechania, a co za tym idzie – odpowiedzialności tej nie wyłączy przeprowadzenie dowodu braku jego winy (tak SN w wyr. z 19.6.2001 r., II UKN 424/00, OSN 2003, Nr 6, poz. 155, oraz w wyr. z 14.2.2002 r., I PKN 853/00, OSN 2002, Nr 18, poz. 4). Prowadzący przedsiębiorstwo (zakład), o jakim mowa w art. 435 KC, odpowiada za szkodę wyrządzoną w związku z jego ruchem komukolwiek, a więc każdej osobie, która znalazła się w strefie szkodliwego oddziaływania tego przedsiębiorstwa lub zakładu, nawet wtedy gdy łączy go z prowadzącym określony stosunek prawny, w tym i umowa o pracę. Biorąc pod uwagę powyższe odpowiedzialność (...) za skutki wypadku na osobie powoda jest bezsporna, a wobec tego bezsporna jest również odpowiedzialność (...) S.A. na podstawie zawartej umowy ubezpieczenia.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. stanowiącym podstawę odpowiedzialności pozwanego wobec powoda, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Na podstawie przepisu art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikiłe z tego powodu koszty. Na podstawie art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w art. 444 § 1 k.c. sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Poza sporem w niniejszym postępowaniu był wypadek komunikacyjny, który przyczynił się do wywołania poważanego uszczerbku na zdrowiu powoda. Przedmiotem sporu była wysokość dochodzonych przez niego roszczeń oraz zakres

szkód, jakich wskutek tego zdarzenia doznał – powód kwestionował przyznany przez pozwanego (...) S.A. w postępowaniu likwidacyjnym procent uszczerbku na jego zdrowiu.

W pierwszej kolejności należało ustosunkować się do zarzutu pozwanego (...) S.A., jakoby powód swoim zachowaniem przyczynił się do skutków wypadku z dnia 20 maja 2012r. Zgodnie z art. 362 k.c. jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. Zmniejszenie odszkodowania na podstawie art. 362 k.c. może mieć miejsce wyłącznie wówczas, gdy poszkodowanemu przypiszemy winę. Wina poszkodowanego konstrukcyjnie odpowiada przy tym winie sprawcy szkody, z tym, że będąca przesłanką winy bezprawność zachowania się poszkodowanego wyraża się w naruszeniu sfery chronionych prawem interesów zobowiązanego do odszkodowania wskutek obciążenia tego ostatniego obowiązkiem odszkodowawczym w rozmiarze większym niż uzasadniony. Bezprawność zachowania się poszkodowanego wyraża się w naruszeniu zasad prawidłowego postępowania. Każdy powinien, bowiem postępować w taki sposób, aby bezkolizyjnie współistnieć w społeczeństwie. Elementem obiektywnym, wywołującym naruszenie owej prawnie chronionej sfery interesów, jest także niedołożenie staranności we własnych sprawach, z którego nie daje się samodzielnie wywieść bezprawności (wyrok SN z dnia 18 lutego 2009r., II PK 154/O8, LEX nr 736722). Na gruncie przedmiotowej sprawy brak było jakichkolwiek podstaw, aby zarzut pozwanego uznać za zasadny. Pozwany podnosił, że powód powinien był zachować szczególną ostrożność i należytą staranność, czego w jego ocenie nie uczynił. Bowiem powód przechodząc przez wagon i widząc otwarte drzwi wagonu w czasie jazdy pociągu powinien zaprzestać przechodzenia pomiędzy wagonami do czasu zatrzymania się pociągu na najbliższej stacji. Taki jest, bowiem aktywny wzorzec postępowania, a zachowanie, które jest z nim sprzeczne staje się w ocenie pozwanego kausalnie przyczyną powstania szkody. W ocenie Sądu nie sposób zgodzić się z tym stanowiskiem, gdyż pozwany (...) S.A. w żaden sposób nie udowodnił przyjętej przez siebie wersji zdarzeń. Ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie obciąża tę stronę, która wywodzi z nich określone skutki prawne (art. 6 k.c.). Sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności danej sprawy oraz nie jest zobowiązany do zarządzenia dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd także nie ma też obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). W związku, z czym strona, która nie przedstawi dowodów na poparcie swoich twierdzeń, musi być świadoma ryzyka niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia. W przedmiotowej sprawie podkreślić należy, iż gołosłowne pozostają twierdzenia pozwanego jakoby powód zauważył otwarte drzwi wagonu. Wskazuje Sąd, iż okoliczności, w jakich doszło do wypadku z dnia 20 maja 2012r. są niejasne. Nie pamięta ich w ogóle powód, nie wyjaśniają ich zeznania świadka – kolegi, z którym powód udał się na studencką imprezę i z którym z niej wracał – złożone w postępowaniu przygotowawczym i w konsekwencji samo dochodzenie okoliczności sprawy nie wyjaśniło, w związku z czym, na podstawie art.17 § 1 pkt 1 k.k. Prokurator Prokuratury Rejonowej w Gdyni umorzył postępowanie przygotowawcze. Dlatego też zdaniem Sądu podniesiony przez (...) S.A. zarzut przyczynienia się powoda do zdarzenia nie został przez pozwanego udowodniony. W pociągu (...) nie było monitoringu, który mógłby pomóc w ustaleniu przebiegu zdarzenia. W ocenie Sądu fakt, że drzwi pociągu mogły być otwarte w istocie nie ma znaczenia, gdyż powód nie ponosi odpowiedzialności za niedostateczne zabezpieczenia składu pociągu (...), skoro bez użycia hamulca bezpieczeństwa można było drzwi otworzyć w czasie jazdy. Nie ma żadnego dowodu potwierdzającego kto i dlaczego otworzył drzwi jadącego pociągu, w szczególności nie ma dowodu, że to powód otworzył samowolnie drzwi a nie np. został przez osobę trzecią wypchnięty. Pozwany stawiając zarzut przyczynienia się powoda do szkody nie sprostował regule wynikającej z art. 6 k.c. i nie wykazał w należyty sposób, że faktycznie powód M. A. przyczynił się do zaistniałego zdarzenia w 30%.

W związku z tym Sąd uznał, że nie zachodziły podstawy uzasadniające miarkowanie odszkodowania z powodu przyczynienia się powoda do wyrządzenia szkody.

Na podstawie dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń w ocenie Sądu odpowiedzialność pozwanego wobec powoda w świetle art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c. w zw. z art. 444 i art. 445 k.c. nie budzi jakichkolwiek wątpliwości.

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Na podstawie ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego Sąd uznał, że powód doznał 50% uszczerbku na zdrowiu przy uwzględnieniu urazów natury neurologicznej, psychiatryczno - psychologicznej, ortopedycznej i neurochirurgicznej. Powód doznał, bowiem poważnych urazów w wyniku zdarzenia z dnia 20 maja 2012r. Nie budzi przy tym wątpliwości, że stanowią one uszkodzenia, które wiążą się z ograniczeniami ruchowymi, dolegliwościami bólowymi, koniecznością rehabilitacji, a także z obniżeniem funkcji poznawczych z niewielkim obniżeniem funkcji intelektualnych. W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, że w wyniku doznanych szkód powodowi należy się stosowne zadośćuczynienie, które niewątpliwie nie zniweluje cierpień, jakich doznał w wyniku wypadku, ale przynajmniej w pewnym stopniu ułatwi mu dalszą egzystencję i zapewni możliwość pogodzenia się z utratą sprawności fizycznej według miary sprzed wypadku. Istotą zadośćuczynienia jest jego związek z doznawaną przez poszkodowanego krzywdą w postaci uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, przejawiającą się zarówno w cierpieniach fizycznych, to znaczy bólu oraz innych dolegliwościach, jak również cierpieniach psychicznych, które objawiają się poprzez ujemne uczucia, jakie poszkodowany przeżywa w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzeń ciała lub rozstroju zdrowia. Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie doznanych cierpień i pieniężne zrekompensowanie doznanej przez poszkodowanego krzywdy. Jest to świadczenie o charakterze kompensacyjnym, które powinno stanowić ekonomicznie odczuwalną wartość, jednak nie nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, co oznacza, że powinno zostać utrzymane w rozsądnych granicach. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wypracowane zostały szczegółowe kryteria, stanowiące podstawę do wyznaczenia poziomu „odpowiedniości” sumy stanowiącej zadośćuczynienie w przypadku uszkodzenia ciała lub wywołaniu rozstroju zdrowia. Są to w szczególności rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, wiek pokrzywdzonego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość, stopień winy sprawcy (por. wyrok SN z dnia 20 kwietnia 2006 r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509). W dalszej kolejności wymienia się także konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym (por. wyrok SN z dnia 10 czerwca 1999 r. II UKN 681/98, OSNP 2000/16/626). Powód doznał w skutek wypadku istotnych szkód. Był ograniczony ruchowo i przez około cztery miesiące po wypadku zdany był na pomoc osób najbliższych – matki, która w tym celu wzięła urlop bezpłatny. Powód w zakresie narządów ruchu doznał złamania poprzecznego paliczka podstawnego II palca lewej ręki oraz złamania podgłowego V kości lewego śródstopia bez przemieszczenia, z czego złamanie podgłowego V kości lewego śródstopia nie wpływa na codzienne funkcjonowanie powoda i w tym wypadku doszło do pełnego powrotu do funkcji sprzed wypadku. Jednakże oceniając należną powodowi wysokość zadośćuczynienia miał na uwadze Sąd przyznany powodowi w zakresie ortopedycznym 5% uszczerbek na zdrowiu. Ponadto skonstatował Sąd, że i z punktu widzenia neurochirurgicznego doszło u powoda do szkody gdyż uszkodzenie obejmowało trzy aspekty: powłoka czaszki, złamania z wgłobieniem kości czaszki i ubytku kostnego, co skutkowało przyznaniem ostatecznie łącznie 15% uszczerbku na zdrowiu. Wziął też pod uwagę Sąd, iż prócz szkód, które ujawniły się bezpośrednio po wypadku, powód po dwóch latach przeszedł kolejną operację - dotyczącą plastyki ubytku kości czaszki. Do dnia dzisiejszego pozostała powodowi na głowie blizna po przebyтым zabiegu kraniotomii. Powód M. A. na skutek urazu głowy z ogniskiem stłuczenia w obrębie płata ciemieniowego prawego i objawami rozlanego uszkodzenia mózgu doznał również szkód natury psychicznej. Nadto doszło u powoda do zaburzeń poznawczych. Zważył Sąd również ustalając wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia, że trwały uszczerbek na zdrowiu powoda z przyczyn neurologiczno – psychiczno - psychologicznych wyniósł łącznie 30%. Sąd wziął pod uwagę, iż objawów afazji, na których występowanie powoływał się powód w badaniu neurologicznym nie stwierdzono, gdyż w jego trakcie nawiązywał powód płynny kontakt słowny, a na zadawane pytania odpowiadał logicznie i pełnymi zdaniem, a jeśli w okresie bliższym wypadkowi występowały objawy tego zaburzenia, to miały charakter przejściowy, gdyż aktualnie badanie wskazało na ich ustąpienie. Wziął także pod uwagę Sąd ustalając wysokość zadośćuczynienia, że powód wymagał stałej opieki osób trzecich w okresie hospitalizacji do 12 lipca 2012r. biorąc pod uwagę przyczyny neurologiczne. Po wypisie ze szpitala z medycznego punktu widzenia był zdolny do wykonywania czynności dnia codziennego, jednakże ich wykonywanie w okresie powypadkowym (około 12 miesięcy od urazu) mogło być utrudnione z powodu zaburzeń funkcji ruchowych i zaburzeń równowagi, w tym też zakresie powód wymagał dalszej rehabilitacji.

Uwzględniając wysokość zadośćuczynienia Sąd miał również na względzie bolesność obrażeń powoda, długotrwałość oraz znaczną uciążliwość leczenia operacyjnego i rehabilitacji. Powód został narażony na te wszystkie dolegliwości z przyczyn od siebie niezależnych. W wyniku wypadku powód został zmuszony zmienić swoje życie, zaprzestać wykonywania wielu czynności, które dotąd sprawiały mu przyjemność, musiał zrezygnować z wyznaczonych sobie celów i planów z uwagi na zmniejszoną sprawność fizyczną oraz nie obronił pracy licencjackiej z powodu problemów z pamięcią. Uwzględniając wysokość zadośćuczynienia Sąd miał również na względzie, że roszczenie jest, co do zasady jak najbardziej uzasadnione - biorąc pod uwagę stan zdrowia powoda i opinie biegłych sądowych, natomiast, w ocenie Sądu wysokość roszczenia wywiedziona przez powoda była wygórowana, dlatego że powód jest młodym człowiekiem i w znacznym stopniu do zdrowia powrócił, gdyż złamania, których doznał zrosły się, a uraz klatki piersiowej łącznie ze złamaniem żeber, jak również leczenie niewielkiej odmy i powierzchownego stłuczenia płuca prawego zostało zakończone podczas pierwszego pobytu powoda w szpitalu. Co prawda w związku z przebyłym urazem głowy powodowi pozostały blizny na głowie i odczuwa problemy psychiczne, natomiast w ocenie Sądu nie uzasadniają te dolegliwości wysokości żądania wskazanego w pozwie.

Biorąc pod uwagę negatywne następstwa wypadku i doznany przez powoda łączny 50% uszczerbek na zdrowiu, a także młody wiek powoda i fakt, że w znacznym stopniu powrócił on do zdrowia, przyjął Sąd, iż odpowiednią rekompensatą doznanych krzywd będzie ustalenie całkowitej wysokości zadośćuczynienia na kwotę 100.000 zł. Pozwany wypłacił na jego rzecz już kwotę 33000 zł, dlatego też w wyroku Sąd zasądził kwotę 67000zł. Wysokość zadośćuczynienia ustalona w ten sposób wynika z założenia, że zadośćuczynienie ma na celu naprawienie krzywd niematerialnych, a zatem trudno wymiernych. Oznacza to, że zakres rekompensaty materialnej zależy od każdego indywidualnego przypadku, przy czym nie ma jakiegokolwiek obiektywnego miernika, przy zastosowaniu, którego istniałaby możliwość ustalenia kwoty należnego zadośćuczynienia.

Sąd zapoznając się, zatem z całokształtem materiału dowodowego uznał, iż skoro zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny, to jego wysokość powinna przedstawiać odczuwalną ekonomicznie wartość, co oznacza, że nie może stanowić zapłaty symbolicznej. Adekwatna zdaniem Sądu w tym wypadku, przy uwzględnieniu wszelkich przywołanych wyżej okoliczności będzie wyżej wskazana kwota, która posłuży złagodzeniu doznanej krzywdy, a jednocześnie nie będzie źródłem wzbogacenia powoda. Przede wszystkim zaznaczyć należy, że zadośćuczynienie jest to jednorazowe świadczenie, które ma złagodzić skutki doznanych cierpień, dlatego też nie można go utożsamiać z dostarczeniem stałego źródła utrzymania.

Na podstawie art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów określa art. 817 § 1 k.c. zgodnie z którym ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. W przedmiotowej sprawie 30-dniowy termin na zaspokojenie roszczenia powoda upłynął zgodnie z art. 817 § 1 k.c. w dniu 11 lutego 2013r. Sąd uznał za zasadne przyznanie powodowi odsetek od kwoty 67000zł stanowiącej kwotę zadośćuczynienia od dnia (następnego po upływie 30-dniowego terminu przewidzianego w art. 817§ 1 k.c) 12 lutego 2013r. do dnia 31 grudnia 2015r., z dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty. Jednocześnie Sąd mając na uwadze, iż przepis art. 481 k.c. został znowelizowany ustawą z dnia 9 października 2015r. (Dz.U. 2015 poz. 1830) o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2016r. zmieniając wysokość i nazewnictwo odsetek ustawowych - od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty zasądził Sąd odsetki ustawowe za opóźnienie.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd orzekł jak w pkt I wyroku na podstawie art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. w zw. z art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. 6 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt II-IV na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i zasadą stosunkowego rozliczenia kosztów. Na koszty niniejszego postępowania składają się opłata sądowa ustalona na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014, poz. 1025) w wysokości 5000zł, koszty zastępstwa procesowego ustalone w oparciu o § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 2013, poz. 490) oraz koszty wynagrodzeń biegłych sądowych łącznie 4234,74zł do kwoty 800zł pokryte z zaliczek uiszczonych przez powoda. Mając na uwadze wartość przedmiotu sporu wskazaną w pozwie oraz wartość zasądzzonego zadośćuczynienia - niniejszy proces powód wygrał w 67%, zaś pozwany, w 33%, dlatego też w takim stosunku należało strony obciążyć kosztami. Pozwany poniósł koszty zastępstwa procesowego 3617zł. Powód poniósł koszty 5000zł opłaty, 800zł zaliczki i 3617zł koszty zastępstwa- łącznie 9417 zł, z czego 67% to prawidłowa kwota 6309,39 zł, natomiast do wyliczeń omyłkowo przyjęto kwotę niższą 6.040,39 zł , z której po odjęciu kwoty 1193,61zł (3617zł x 33% w stosunku, do których powód przegrał) za zastępstwo procesowe strony pozwanej- zatem kwota, którą Sąd zasądził na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów procesu wyniosła 4846,78zł - o czym Sąd orzekł w punkcie II sentencji wyroku.

Ponadto w punkcie III wyroku nakazał Sąd ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gdańsku kwotę 2301,28zł (wynagrodzenia biegłych w wysokości 4234,74zł-800zł zaliczki uiszczonej przez powoda=3434,74złx67%) tytułem zwrotu części kosztów sądowych – wydatków.

Powód zaś z tytułu wydatków powód został obciążony kosztami w kwocie 1133,46zł, o czym orzekł Sąd w punkcie IV sentencji wyroku.